

KRKONOŠE

s příběhem
2027
ctibor košťál

Horní Lysečiny (1999) *Příležitostné ohniště jsme měli v bezpečné vzdálenosti od snadno hořlavé chalupy. Současné, mnohdy až fanatické grilování bylo ještě v plenkách, ale oba synové již úspěšně experimentovali. Pro uchycení drátěného roštu (spodní košík dětského kočárku) zatloukli kolem ohniště čtveřici kůlů. Ty pak v zimě vyvolávaly lechtivou představu pod sněhovou pokrývkou „odpočívající“ ženy...*

Studniční hora (1987) Možností pro vážnější zimní lezení nebylo v okolí příliš. Určitou výzvu skýtal nedaleký Obří důl. Krom relativně frekventovaného Mazáčkova piliře, spadá ze Studniční hory Čertův hřebínek, ohraničující zaledněný Čertův žlab. Čas od času jsme tam s přáteli vyráželi a s pomocí cepinů a stoupacích želez strmou rokli hrdě zdolávali. Zmrzlí, ale šťastní.

Zlaté návrší (2010) Netušil jsem, zda jdu do lepšího. Stoupal jsem z údolní mlhavé šedi, abych se kousek pod Medvědinem mohl zaslouženě radovat z inverzního, zimního sluníčka. Nad klikatým údolím Bílého Labe cudně vykukovala dobře známá pyramida Sněžky, vpravo úbočí Luční hory a pod ním Krakonoš, počátek Kozích hřbetů. Do posvátného ticha náhle zvoní telefon a já se dozvídám, že syn právě udělal těžkou státnici z interny. No nebylo tam krásně?

Sněžka z Úpské hrany (2022) *Fotografii od jezírek Úpského rašeliniště má ve svém archivu každý krkonošský fotograf nepočítaně. Vodní plocha a odrazy v ní jsou vždy skvělý výtvarný prvek. Tentokrát jsem za zbytky sněhu zašel až na Úpskou hranu, kde právě zrozená Úpa nenápadnou stužkou spadá do chřtánu hlubokého Obřího dolu. A ani tam jsem si neodpustil do záběru zakomponovat nahodilé, malé jezírko. Spíše louži...*

Těsný důl (1996) Podobné záběry patří k těm „vychozeným“, nebo musíte mít zkrátka kliku. Stoupal jsem proti proudu Černohorského potoka a vybíral vhodné motivy. Hezké motivy, protože dnes chci fotografovat jen krásno. To znamená tzv. „dlouhou vodu“, záznam toku proudu pomocí dlouhého času a pokud možno nehybné, jasně zelené kapradiny. Předpokladem pro zamýšlený záběr muselo být ale klidno, bezvětří. Měl jsem kliku.

Černá hora od Čermné (2024) *Moc rádi podnikáme podhorské cyklovýlety. Jedna z oblíbených tras nás zavedla na vyhlídkové místo před sjezdem do Čermné. Jako by se tamní hospodář rozmýšlel, zda se cestou k horám vydat, či ne. Díky tomuto manévru alespoň vznikla v ječmeni pohledná klikatice, narušující jinak poklidný krkonošský horizont. Mám rád podobné provokace...*

Hřib smrkový (1998) *Jistě pochopíte, když neuvedu přesné místo nálezů. Nabízejí se hned dva důvody. Houbaři neprozrazují, anebo zkrátka nevědí. „B“ je správně. Předpokládám, že jsem na, pro slimáky rovněž zajímavého krasavce narazil při fotografování jiných, běžnějších motivů krkonošské přírody. Obětoval jsem naň několik drahocenných políček inverzního středo-formátového filmu. Zasloužil si to ale, ne? Jo a bylo to asi cestou na Rýchory.*

Pohled ze Sněžky na západ (2022) 17 km horských chodníků dělí vrchol Sněžky od dominanty západních Krkonoš, Sněžných jam, spadajících 300 m vysokým severním skalním srázem do Polska. Mám rád rychlé a nečekané povětrnostní změny, které s sebou přinášejí nevšední nálady hodné k zachycení. Větre hnané temné mraky a klesající západní slunce začaly čarovat. Stálo za to na vrcholku ještě chvíli pobýt.

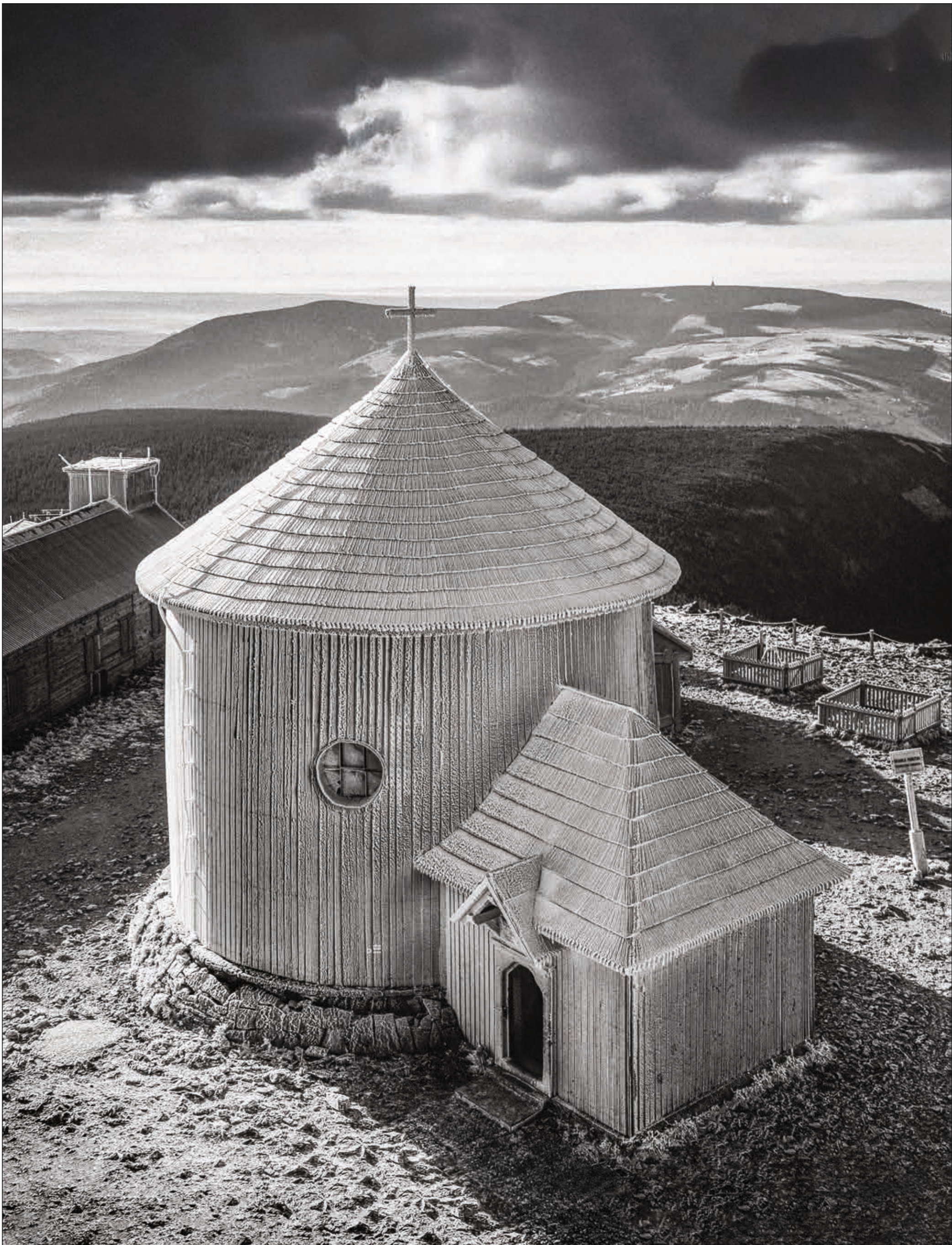
Rýchory - Dvorský les (2014) Vyrázil jsem nahoru se záměrem fotografovat hlavně zblízka. To vás nejvíce prověří, jak se umíte dívat a vyhodnocovat viděné. Upoutalo mě ležící, pomalu tlející torzo bukového kmene. V jeho ještě za života se hojící ráně, zřejmě po ulomené větvi, se tvořil malebný mikrosvět. Útulné sídlo pro tamní drobné živočichy. Takový svět ve světě.

Modrý důl (2022) Seděl jsem na pozvolně žlutnoucí travě Lavinového svahu a kochal se výhledy. Díky noční přeháňce byla skvělá viditelnost. Krkonošský obzor na východě uzavíral přes 1000 metrů vysoký hřeben Rýchor, nad nímž se nad příkrovem bílých mraků rýsovaly siluety Boru a Hejšoviny, Orlické hory s Velkou Deštnou, Králický Sněžník a úplně vzadu Jeseníky s vrcholem Pradědu. Jako již mnohokrát před tím jsem si uvědomil, jak je ta naše zemička malá. Ale zase, co je malé...

Špindlerův Mlýn – Svatý Petr (2021) *Na podzim se snad nedá udělat špatná fotka. Týká se to i Luční hory, jejíž dramaticčnost ze západní strany tvoří řada úzkých, v zimě nebezpečných lavinězních žlabů, spadajících až k Dolskému potoku. Raději bych ale byl tam nahoře. Před údolími dávám přece jen přednost výhledům z rozlehlého, byť až fádního vrchu druhé nejvyšší hory Česka.*

Sněžka – vrchol (1991) Zase mrazivý den. Až tak mrazivý, že prokřehlé prsty přestávaly s kovovým, neméně promrzlým aparátem Pentacon Six spolupracovat. Musím se ohřát. Ale kde? Česká bouda sloužící od roku 1868 turistům je již trvale uzavřena. Zkusím to v Polské boudě, pověstných „létajících talířích“. V teple se dávám do řeči s tamním zaměstnancem meteorologické observatoře. Bere mě na střešní terasu a já rázem zapomínám na mráz. Fotím na všechny strany. Třeba se sem už nikdy nepodívám. Nepodíval.